

სნდის ფურცელი

სურათებიანი დამატება

107

დაბათის № 157.

სურათებიანი, 9 თებერვალი 1903 წ.

დაბათის № 2287.

„პირველ კლასის მგზავრი“

აბ. ჩუხვაძის.

პირველ კლასის მგზავრმა ის ის იყო ისაღიდა და ცოტა შეხარხბოშებული ვაგონში, რომ შევიდა, ხავერდის არბლ სავარძელზედ გადგოდა, ტუბოლად გახშირა და ჩასთვლია. ხუთი თუ ექვსი წუთის თვლიების შემდეგ მუზობელს გადახედა და დიმილით უთხრა:

— ცხონებულ მამაჩემს ძალიან უყვარდა, როცა ძილის შემდეგ დედა-კაცები ფეხისგულეებს მოჰფხანდნენ ხოლმე. მეც სულ იმას დაეშვებოდა, ამ განსხვავებით კი, რომ სადილის შემდეგ მეც ვიფხან, მხოლოდ ფეხის გულეებს კი არა—ენასა და ტენის. რაგონს, მიყვარს ცოცხლს გამაძლიერ კუჭზედ ლაყობა და რა უყო. ნებას მომიცემთ გელაპარაკოთ?

— დილის სიამოვნებით—დაეთანხმა მუზობელი.

— კი სადილის შემდეგ საკარანო ჩემთვის სულ უბრალო მიჭეზი, რომ დიდი და მნიშვნელოვანი აზრები დამებდნენ თავში. მაგალითად, ამ რამდენიმე წუთის წინ ბუფეტთან მე და თქვენ ორი ახალგაზრდა კაცი ვნახე და გავიგონეთ ერთი-მეორეს სხეულის და პატივის მოხვეჭას როგორ ულოცავდა. „მამილაკავს, თქვენ ცნობილი ბრძანდებით უყვე და დლიით დღე სახელი და დიდება გემატებათ“. აღმათ აქტორები თუ იყვნენ, ან ვინმე წერილობრივი შეგახეთები. მაგრამ საქმე იმაში არ არის. მე ის მაფიქრებს, მხოლოდ, რა-არის და რაში მდგომარეობს ეს დიდება და **სახელის გაქაქა**? თქვენ როგორა გგონიათ? პუშკინი ამბობდა სახელი და დიდება დავლედილი ტანსაცმლის და ფერის საყვარებელია, ჩვენც უყვეს პუშკინისებურად გვესის ეს დიდება, ე. ი. ცოტათ თუ ბევრად სუბიექტურად, მაგრამ ვადაჭრით კი ვერ ვერაივის მოუყოლი ჩვენთვის ვეროვანი პასუხი. ოო, ბევრს მიეცემდი, რომ ვინმე ამისხინდეს ამ სიტყვებს!

— რა ძალიან მოგდომიათ მათი ვაგება, რა ვინდათ?

— ო, რა გითხრათ: ჩვენ რომ გვეცოდნოდა მაგ სიტყვების მნიშვნელობა, იქნება ისიც ვაგვეგო, თუ როგორ უნდა მიღწევის საშუალება ამ დიდებას და სახელის გათქმას.— მიუვო პირველი კლასის მგზავრმა ცოტა ხნის სიჩუმის შემდეგ—უნდა მოგახსენოთ, რომ ჩემ სიმყარელოში მიუღის ჩემის სულ-და გულით მიერტობილ მაგ სახელის და დიდებისსაქმე. პოპულიარობა და მისი სურვილი სწორად სიგიჟედ დამამეცია. იმისთვის ესწავლებდი, იმისთვის ვეშუშობდი, ღამეებს ვტყებდი და ლუქებს ვიკლებდი, ამნაირი ცხოვრებით ვაჩიკო კი დავაჩიკე. მე მგონია, მიუღვამოლა რომ ესთავა, უნდა მიმეჭრა კიდევ განზრახვისთვის. პირველი, რომ მე ხელმობით ინტენერტი ხილავართ. ჩემს მოკლე სიცოცხლეში ოცამდის მშვენიერი აზრი ამშვენებდა რუსეთში, სამ ქალაქში წყალი ვაგვიყვანე, რუსეთში მიმუშავებია, ინგლისში და ბელგიაშიც... მეორეც ეს ერთი ცოტა წერილი და თხზულება არ დამიწერია ჩემი სპეციალური საგნის შესახებ. მესამე, ჩემი ბატონო, პატარაობითვე ჭიბით ვიყავ გატაცებული; თავისუფალ დროს მუშაობით მე ექამდის მივღწევი, რომ რამდენიმეწიანი სიმამე აღმოვიჩინე, ისრე რომ ჩემ სახელს სახეობ ვარაფრის რამდენსამე წიგნში იპოვნით. მთელი ეს ხანა სამსახურში ვიყავ და დღისციტრენი სტატუსი სოცეტნიკობა მივიღე და ფორმულიარიც შეუღობალივი მაქვს. არ შეგაწუხებთ და ჩემგნით ვა-

კეთებულ საქმეებს არ ჩამოვიტოვოთ, გეტყვით მხოლოდ, რომ სხვა სახელოვანებზედ ნაკლები არც მე ვამიყვებომა. მერე რა? ავტო დაბებრდი, სიყვდილსაც ვაპირებ და სახელი კი იმდენი მაქვს, რაც ავტო ა იმ შავ ძაღლს მინდორზედ, რომ ვარბის.

— რა იტით? იქნება ცნობილი ხარო.

— ვაჟ... იმ ემ საათში ვაგივებთ... მიბძრანეთ, ვაგიგონათ როდისმე კრიკუნის ვაგირ?

მუზობელმა ჰქვს შეხედა, ცოტა ფიქრის შემდეგ ჩაიციუნა და მიუგო:

— არა, არ ვამიგონია....

— დამახ, ვე ჩემი ვაგირ ვაგლათ. თქვენ ინტელიგენტი და ხნიერი აღმანინ ბძანდებით და ჩემი ვაგირი კი არ ვაგიგონიათ. ცხადია მე არა მკლანდია, როგორ უნდა სახელისა და დიდების მოხვეჭა. არა მკლანდია საკირო ხერხები და იმ დროს როცა სახელს და დიდებას უკლებს ვუპირებელი ხელის წყაღებას, სულ სხვა მხრიდან მოამეღია თურბე!

— რა ხერხებსა სთვლით ამისთვის საკიროს?

— ეშმაკმა იცის იმათი თავი და ცისრი! თქვენ იტყვი: ნიკი, ღვთის მადლი ან გენიოსობა!— სრულიად არა, ჩემი ბატონო... ჩემთან ერთად, მზარდა-მზარ ფუჯი და ფუქსავატა ხალხი იკეთება მშვენიერ მომავალს. ათასჯერ ჩემზედ ნაკლებ თუ შობადნენ, თავებს არ იხეთქდნენ და არ იწუხებდნენ, ნიკი და ღვთის მადლი იმათ არ ჰქონდათ და არც თუ ექმდნენ სახელის მოხვეჭას, მაგრამ ამა ერთი შეხედვით იმათ! ვახუთებში გინდა თუ ლაპარაკში უყველან ვაიგონებთ იმათ ვაგერებს... თუ თვით არ მოგაბუზრეთ ლაპარაკით, ერთს მაგალითს მოგახსენებთ. ამ რამდენისმე წლის წინათ ქალაქ კუზი ხიღს ვაშენებდი. უნდა მოგახსენოთ რომ საშინელი მოწყენლობა იყო იმ დაწყველილ ქვეყანაში. ქალებსა და ბანქისა რომ არ ეშველიათ სწორად ვაგივებდობდი, მე და ჩემმა ღებრამმა. წარსული საქმე რაღა დადიამობდა, და გასართობათ ერთ მომღერალ ქელს დაუთხოვო. უყველ ვაგივებულ იყო იმისი სიმღერებით და ხმით, მაგრამ მე რა გითხრათ?— ის ჩვეულებრივი, სულ უბრალო მომღერალი ვახლდათ, რომელთა რიცხვი ჩვენში, სამუშაოროდ, დიდია. ფუქსავატა, უფსაითო და საშინელი ხარბი ვაგობო, ამის დაუმატეთ კიდევ მისი ბუნებრივი სარბიყვე. ბევრს სკამდა, უზომოდ სკამდა და საღამოს ხუთ საათამდე ეძინა ხოლმე— მაგონი მერტო არავფერი იტიქის იმავებ. უყველ კოკოცავთა სთვლიდა,

— ეს ხელემა იყო მისი,— მაგრამ როცა ლიტერატურულად უნდალათ ესენგნინათ არბიტკ და მომღერალ ქელს ეძახდნენ. უწინ დიდი მოყვარული ვიყავ თარბრისა და მისი არბიტკი და მომღერალ ქალად წოდება გულსა და სულს მიმღვრევდა! ჩემ გომბობის სრულიად არ ჰქონდა იმისი უფლებას, რომ მომომღერალ ქალად წოდებულყოფა. სრულიად უწიკო, უფრანო, უფრანო-ბული და საშარბო არსება ვახლდით. მე რამდენიც ეძახდნენ, ძაგლად მღეროდა და ერთად ერთ დღესგება ის თუ ხატივებოდა, რომ საცა საკირო იყო ფეხებს მშვენიერად იქნევა და როცა მტკებლის შესაწრობდით თათხში, არ წითილდებოდა. ვინ-დევილსკს ყოველიოვის ნათარგმნებს და იმისთანებს ირჩევდა, სადაც სიმღერებით და ვამოკუნს ვაწუღო ვაფრის ტანისცმული ხტუნელო იყო საკირო. ერთი სიტყვით, შეფუზობების დროს თუ იყო მერტი არაფრისა! ეხლა გთხოვთ ყურადღებით მომისმინოთ. როგორც ეხლა მაგონდება, ჩემგნით აშენებული ხიღის სურბიხე იყო. პარაკლისის ვადახდა, სიტყვების რახა რუხი, დღემშენი და

სხვა მე ამავით დაეყურებდი ჩემ მიერ შექმნილ ხილს და სულ იმისი მეშინოდა, სიბარულით და სიამაყით გული არ გადმომივიარდეს და არ გამისკდეს მეთქი. ეს საქმე წარსულია და კვენით არ გეტყვი: ხილი ჩინებული და მეტად შვენიერი რამ გამოვიდა! ხილი კი არა, საკვირველებმა იყო სწორედ. მოდით და ნუ აღელვებთ, როცა მის კუთხევას მთელი ქალაქი ესწრება. ესეიგი კი შეგქმენ თვალებითა მეთქი, ფიქტორადი, სად დავიმალო და ვის ამოვეყარო, მეთქი. მაგრამ ვი, რომ ტყუილად ვწუხდი! ოციკა-ოციკა პირების გარდა მე ყოველდღე არაფერ მომეჩქია. სდვანან მდინარის პირას და ცხენის ფარასაყით ხილს შესცქერიან და ის კი ვინც შეგქმნა ეს საკვირველები სრულიად არ აინტერესებდათ. არც მინდა ეშმაკმა წაიღოს იმით თავი! ის დღე იყო და ისა, იმის შემდეგ კირივით შეზღავრდა ვგრდ წოდებული „პატრიკმული საზოგადოება“. მაგრამ განვიარბით. უცხად საზოგადოება შეხმაურდა; გაისმა სისინი და აყელას სახე გაუბრწყინდა. თავები და მხრები ამაღლდნენ. „აღმათ დამინახეს მეთქი“.—გავიფიქრე. დიად, ვერ მოგვითხეს! შეგებდე, ხალხში ჩემ მომღერალი მოდის და უკან მოსლტუნების მთელი ბზბო მოსდევს. გაისმა საერთო ჩურჩული: „ესა და ეს არის... რა შევიწერიო! საუცხოვოა! აქ ი შექ შეშამნიეს... ორმა ვილაღ უსუსურმა,—აღმაღ ადგილობრივი სკენის მოყვარენი თუ იყვნენ,—გაღმომხედა და ჩურჩული გააბა: „აი ის იწენერია იმის საყვარელი“ ეს როგორღა მოგვწონთ? იქვე ჩემს გვერდით ერთი ვილაღ ვეშატანი იღვა, დიდი ხანი იტორტმანა, იტორტმანა და ბოლოს მინც მომართა:

ბა. ხილის კუთხევას მეორე დღეს გისკავით ვეცი ადგილობრივ „ექსტინსკ“ და ჩემ გეარს დაეყუყე მენა. დიდი ხანი ვეძებე ოთხთავე გვერდზე და ბოლოს ძლიეს მივაგენი. კითხულობ: „გეუშინ მრავალი ხალხისა და გუბერნატორის და სხვათა და სხვათა თანადსწრებით აკურთხეს ჩენი ხილი... და სხე, ბოლოში: ამ „რდენასუსულს სხვათა შორის კისის საზოგადოე-

როგორ კათხვობენ გახუბეს შარაში.

—არ იცით, აი, ის ქალი ვინ არის? ესა და ეს არის... მნა კი არ უფარვა, მაგრამ სანაცვლოდ საუცხოვოდ ხმარობს მხასა და საკვირველის გატაცებით შეტრის.

ბის საყვარელი არტისტი ქალიც დაესწრო. უკანასკნელმა თავისი საკვირველის სილამაზით და მოზღუნითა ყველანი დასმარა. რაღა ლამაზი უნდა, რომ იმისმა იქყოფნამ ყველა გამოაცოცხლა და გაამზიარულა. ჩენი თეატრის ვარსკვლავს ეცვა... და სხვა-და-სხვა ბევრი ამგვარი. ერთი სიტყვა მინც ვთქვით ჩემზე! ნახევარი სიტყვა მინც! წარმოიდგინეთ, მრცხეწენიან კილც, რომ გეუზუნებთ, მაგრამ მინც ვიტყვი, ბავშვსავით ვიტყვ, ისრე მეუწენა.

— ხომ ვერ ამხსნით,—ესლა მე მივმართე ჩემ მეზობელს,—ეს ხილი ვინ ააწენა?
 —არ ვიცი ლმერთმანი!—მომიგო მეზობელმა.—ვილაღ ინყვენება ააწენა, მეგობი!
 — იმის ხომ მინც ვერ ამხსნით,—განვიარებ მე,—კ—ში სობორო ვინ ააწენა?
 —ვერც მავს გეტყვით, მე და ჩემმა ლმერთმა.
 ამის შემდეგ კითხვ—თქვენს კ—ში ვინ ითვლება საუკეთესო პედაგოგთა, არბიტრატორად და სხე. ყველა ჩემ კოთხებაჲ არ ვიციოჲ მეუზუნებოდა.
 —ეს მინც მითხარით, თუ ლმერთი გწამთ, ის მომღერალი ქალი ვისთანა სცხოვრობს.
 —მგონი კრიკუნოვია იმის გვარი.
 —ბა, ბატონო, როგორ მოგწონთ ყველა ეს? სახელის მფრეხე გელ? ჩვენს დროში მხოლოდ გახუბებით თუ შეიძლე-

იმით ვიცი კიდე ნუგეში, რომ პროვინცია ბრეცია და იმის რა უნდა მოსთხოვოს კაცმა მეთქი. სახელის მოხვეკვა ისევე გონებით ცენტრში; სატატო ქალაქებში თუ შეიძლება-მეცაჲ სწორედ იმ დროს პეტერბურგში საჭმეცა მქონდა, კონკრეტულ-

მკონდა ნაპუშვარი წარდგენილი და კონკურსის სწორედ იმ ხანებში გახლოდა ვადა.

გამოვეთხოვე კ—ა და პეტერბურგში წაველი. კ—სა და პეტერბურგს შუა დიდი მანძილია, როგორც მოგვსენებთ, და რომ არ მომწყურნოდა მთელი კუბე დავიჭირებე და თან ჩემი მომღერალი გოგოც წავეყენე. მივიღოდი, გზაში ვკამ—

რა: „გულში ამა და ამ კონკურსზე პირველი პრემია მიიღო ამა და ამ ინტერნაზ—ო. მეტი არაფერი! ვარდა ამისა ჩემი ვეგარეც დამხმინჯებინათ: კონკურსის ნაცლად, კონკურსად ვიყავე მოხსენებული. ესეც თვეწინ გონებით ცენტრში. ეს კიდევ არაფერი!.. ერთი თვის შემდეგ, პეტერბურგად რომ მივიღოდი ყველა ვახუთები მარტო „უნიკიტეხე“, ლვიაბრივი შვეტურებაზე“ ლაბარკომდენ

როგორ ვითხულებენ გაზეთებს პარიზში.

დით, შამანსკისა ესამიდით და სხვა! ბოლოს რაღა ბეგრი შევაწუხოთ, მოველით განგებით ცენტრში. სწორედ კონკურსის დღეს ჩაველი და გავიპარე კიდევ, პირველი პრემია მე მივრეო. ურა! მეორე დღესვე მივრბივარ ნევის პროსპექტზე და სამ აბაზ უხალიურის ვახუთებსა ვიღუღობ. საჩქაროდ შეველი ჩემს ნომერში, წამოვეჭე და აღდევებულმა ჯერ ერთი ვახუთი გადავიტოხე, მერე მეოცო, მაგრამ თქვენ არ მომიკედით. ბოლოს მეთაბეში შემდგეს წავეწყლი: „გულში ჩქარა პარტებლით პეტერბურგს ჩამოვიდა პრევიციებში ცნობილი არტისტი ქალი ეს და ესა. საიპოვნებთ ლენინწადე, რომ სასრებიის პაერს ჩინებულად უმოქმედნია ჩვენ ნაცემბზედ; მისი შვეწიერი გარეგნობა... და სს.“ აღარ მამსოვს მერე რა იყო! ამაზე ბეგრი! ჰვეით წყრილის, ძლივ შესამწნევს ასოებით ეწე-

რამდენისამე წლის შემდეგ მე მოსკოვში ვიყავი. მოსკოვის ქალაქის მოუჩრამე დამიბარა ერთი საქმეზედ, რომელზედაც მოსკოვი აგერ ასი წელიწადია ჰყვირის. სხვათა შორის, ხუთი საჯარო ლექციაც წავიკითხე საქველმოქმედო მიზნით. მგონი საეპარისია, რომ ქალაქმა გაციენოს, და სამი დღით მაინც ახსოვდე, არა? მაგრამ ვაი, რომ ვერე არ იყო! მოსკოვის ვახუთებმა ერთი სიტყვაც კი არ დასმეს ჩემზედ. ცუცხლის წაკიდებაზედ, ოპერეტაზედ და მთავრად ვაკებზედ რამდენიც ვინდა, მაგრამ ჩემ საქმეზედ და ლექციებზედ კი ვერ მოგარათეს! შვეწიერი საზოგადოება კი ყოფილა მოსკოვში! კონკით მივიღიარ... ვაგონი გაქედლილი ხალხით: ქალბებუ ბეგრი იყვენ, სახეღერო პირნიც და სტუდენტებიც, ერთი სიტყვით, ყველა მხეცებიდამ თითო წყვილი.

—ამბობენ, ქალაქის საბჭოს ამა და ამ საქმისთვის ინტენერი მოუწყვეია, მეთქი,— ხმა მალა უთხარი ჩემ მეზობელს, რომ ყველა ვეგარა.— არ იცით რა გეარია ის ინტენერი?

მეზობელმა თავი გაიქნია. დანარჩენებმაც ვაღმბოვლეს თვლი და ყველას შეეტყო, რომ არც ერამა არ იოდა.

—ამბობენ, ამა და ამ მუზეუმში ვილაცა საჯარო ლექციებსა ჰკითხულობს, მეთქი!— არ ეშვებოდი მეზობელს—თურმე შვეწიერად ჰკითხულობს, თქვენ არ გაგეარონათ, მეთქი?

უქანსენელ კიბებზედ თავიც კი აღარეინ ვაქვია. ცხადი იყო, რომ ლექციების ამავი უშეტესობას პირველად ესმოდა, ქალბატონებმა კი მუზეუმის არსებობაც კი პირველად გაიგეს. ეს კიდევ არაფერი! წარმოიდგინეთ, ბატონო, რომ რაღაც მიზეზით ვინც კი იოდა კონკაში ყველა ფანჯრებს ეცა. გაიკირდა, რა ამბავია, რა დეგმართათ, მეთქი?

—უაუტო, უაუტო!—გვერდები ჩამპეტრია მეზობელმა,—ახედე, აი შვეწეებმა კაცი რომ ეტლში ჯდება? ცნობილი ჩქარი მოსიარულე კნეგია!

და მთელმა ვაგანმა ჩქარა მოსიარულეებზედ დაიწყო ბაასი.

ბეგრს სხვა მაგალითებსაც მოვიყენადით, მაგრამ მე გეარია ვეგც საქმარია, ეხლა, ვთქვით, მე ჩემ შესხმად ვსკლები, რომ

მე შევხარა და ყოვლად უნიუო კაცი ვარ, მაგრამ ჩემს ვარა და მე ბევრს სხვის დაგისახლებთ ყოვლად პატროსან და ნიქერ მუშავეს, რომელიც სრულიად უცნობანი იხოცებოდნენ. აიღეთ რუსეთის ყველა ზღვიანნი, ქიმიკოსები, მებანიკები და მეურნეები—განა ისინი ცნობილი არიან, განა მათი სახელი გავარდნილია ხალხში?

ჩემი მხატვრები, მექანდენი და მწერალნი განა ცნობილი არიან? რომელიმე მწერალი ძალი, ნიქერი და დაუღალავი მუშაკი, იცა ცამეტო წელსდაც გააწეოს, იცაჯერ მარცხენა, ვინ იცის რამდენს ქალიღს გააწეოს, იცაჯერ მარცხენა საპარათოში მიცემული ვიომო და ცილის წამებისთვის და მარცხ თვის სოროს ვერ ვასცდენია! ამა დამისახლებთ ერთი ისეთი მწერალი მარცხ, რომელსაც სახელი და დიდება მოუხვეჭოს, სანამ არ ვაგერტელეულის ხმა, რომ ან დუღუღი მოაკლეს, ან გაგიღდა, ან ციმბირში გაგზავნეს, დატუსაღეს, ან და ბანქოს თამაშობაში თვალთამაშობსო.

პირველი კლასის მგზავრი ისე გაეთათა, რომ სიგარაკი გავიდა პირიდან.

—ღიბა, განაგრძობ მან გაფიქრებულმა,—იმევე დროს დაგისახლებთ მრავალგვარ მომბრუნებებს, ჯამბაზებს და მასხარებს, რომელთაც ძუძუმწოვარი ბავშვებიც კი იცნობენ.

კარგმა გაიკრაქუნა, ვეგონში ქარი შემოიპრა და ვალაც კილინდროსანმა შემოიპრა თავი. ახლად შემოსულმა მიათვალა მოათვალერა ადგილები, მოიღუშა და გაიარა.

— იცი თნ იყო ესა?—გაისმა ვილაცის მტრული ვაგონის შერატე კუბუხში.—ეს M. X. ია, ტულის ცნობილი მულერი და ტის ბანქის საქმეზედ საპარათოში მიცემული.

— ამა, ნახეთ?—გაღიბარბარა პირველი კლასის მგზავრი მა. ტულის მულერი ვინ არის ის კი იცის, მაგრამ ამა ჰკითხეთ—ჩაიკოვსკი ვინ იყო, სემირადსკი, ან ვილსოფოსი სოლოვიევი, თავს გააწევეს და არაო მოგამბებენ... სივრცე და სიბრტყე. სამი-ოთხი წელი ზუმად ვიყავით.

— ნება მიბოძეთ გკითხოთ, ჩემ ჯერათ,—თავდაუქერი ჩახველა მეზობელმა და დავკითხა:

— პუშკოვის გვარი გავგიგონათ?

— პუშკოვისა? ჰმ! პუშკოვი... არა, არ იცი!

— ემ ჩემი გვარი გახალეთ...—ძლივს წაიღულღულა მეზობელმა.—მაშ არ იცი, მა? მე კი ავერ იცა-და ხუთმეტ წელიწადი ერთ უნივერსიტეტში პროფესორად ვარ... აკადემიის წევრი გახლავართ... ერთხელ და ორჯერ არ დაბედულა ჩემი ნაწარმოები...

პირველი კლასის მგზავრი და მეზობელმა გადახედეს ერთმანეთს და გაღიბარბარეს.

o. შ-გი.

— რა უხადური და კერძი ძალი ხარ: არ კინდა ცოლად გა მომეკე, დანებო უოკელ დღურ შრიამს: თავი და იწოდებოდე ქალბატონად.

— მალბობელი ვახლავარ: უოკელდღური შრიამს სუთობა, ვდარე უოკელ დღე მესხინენ მაიმუნის ცოლს.

შრომეურობა. ხის წლოვანება რეალდებით გააკება სიამოვნად: რამდენიც შეტი რგოლი აქვს, იმდენი ძველი ხე: თქვენი წლოვნება კი გაბადებით.

რეალტორ-გაიმბეჭეული ალ. ჯაბატაძის.